

Sygn. akt IV P 116/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18-07-2013r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział IV Pracy

w składzie:

Przewodniczący SSR Danuta Kaczerewska

Protokolant Danuta Błachaniec-Kępa

po rozpoznaniu w dniu 18-07-2013r. w Zgorzelcu

sprawy

z powództwa **B. F.**

przeciwko **(...) Spółka Akcyjna w Z.**

o sprostowanie świadectwa pracy

I. powództwo oddała,

II. nie obciąża powoda B. F. kosztami zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód –B. F. w pozwie skierowanym przeciwko stronie pozwanej - (...) Spółka z o.o. w Z., a sprecyzowanym na rozprawie w dniu 18.07.2013r./k-27 akt/ domagał się sprostowania świadectwa pracy poprzez ustalenie , że w okresie od dnia 18.09.1992r. do dnia 1.10.1994r. był zatrudniony u strony pozwanej w warunkach szczególnych na stanowisku montera. W uzasadnieniu swojego stanowiska podał, że w okresie spornym pracował jako monter w warunkach szczególnych, zaś pracodawca w świadectwie pracy wskazał tylko stanowisko montera bez określenia, że jest to stanowisko związane z pracą w warunkach szczególnych. Dodał, że ustalenie pracy w szczególnych warunkach za okres od 18.09.1992r. do 1.10.1994r. jest mu potrzebne do naliczenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wcześniejszej emerytury/k-2-3 akt/.

Strona pozwana – (...) S.A. w Z. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości na koszt powoda. W uzasadnieniu swojego stanowiska podała, że obecna nazwa zakładu pracy to (...) S.A. w Z., która powstała z przekształcenia (...) Sp. z o.o. w Z., działającej uprzednio pod nazwą (...) Sp. z o.o. w Z.. Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda o sprostowanie świadectwa pracy wskazując, że terminy przewidziane w art.97 §2(1) kodeksu pracy terminami prawa materialnego, sąd oddała się powództwo, gdy pozew został wniesiony po upływie terminów określonych w tym przepisie, jeżeli ich nie przywrócono. Ponadto, kodeks pracy przewiduje tryb prostowania świadectw pracy inicjowany na wniosek pracownika, a zatem powód miał obowiązek sprawdzić otrzymane świadectwo pracy i kwestionować zawarte w nim ewentualne wadliwości. Pracownik, który świadectwa nie kwestionuje musi ponieść konsekwencje owej wadliwości. Strona pozwana dodała, że powód po zakończeniu poszczególnych okresów zatrudnienia otrzymał świadectwa pracy sporządzone zgodnie z wymogami ówczesnie obowiązujących przepisów i nie kwestionował ich treści. Natomiast obecnie jego roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy jest przedawnione.(k-11-12 akt).

Sąd ustalił, że:

Powód – B. F. był zatrudniony u strony pozwanej od dnia 18.09.1992r. do dnia 31.12.1992r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku monter- malarz. Z dniem 1.01.1993r. strony zawarły następną umowę o pracę na czas określony do dnia 31.12.1993r na podstawie której, powód został zatrudniony na stanowisku montera malarza/akta osobowe powoda/. W dniu 31.07.1993r. umowa o pracę została rozwiązana na zasadzie porozumienia stron/ świadectwo pracy z dnia 31.08.1993r w aktach osobowych powoda/. W dniu 1.08.1993r. strony zawarły umowę o pracę na czas określony do dnia 31.12.1993r. na mocy której powierzono powodowi stanowisko montera w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 1.01.1994r. strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony, która miała trwać do dnia 31.12.1994r. Powód na mocy tej umowy został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera/ akta osobowe powoda/. Na wniosek powoda umowa o pracę uległa rozwiązaniu na zasadzie porozumienia stron z dniem 1.10.1994r./ akta osobowe powoda/. Powód otrzymał dwa świadectwa pracy. Pierwsze z dnia 31.08.1993r. potwierdzające jego okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) L. H. i J. D. s.j. w Z. –od dnia 18.09.1992r. do dnia 31.07.1993r na stanowisku montera/k-5 akt, akta osobowe powoda/ i drugie świadectwo pracy z dnia 13.10.1994r. wystawione przez (...) sp.z o.o. w Z./ po przekształceniu ze spółki jawnej/- potwierdzające jego okres zatrudnienia od dnia 1.08.1993r. do dnia 1.10.1994r. na stanowisku montera w pełnym wymiarze czasu pracy/ akta osobowe powoda i k-4 akt/. W świadectwie pracy z dnia 13.10.1994r. pracodawca zamieścił pouczenie o sposobie i terminach sprostowania świadectwa pracy./świadectwo pracy z dn.13.10.1994r. w aktach osobowych powoda i na k-4 akt/. Powód do dnia wniesienia pozwu o sprostowanie świadectwa pracy tj. do dnia 7.06.2013r. nie składał żadnego wniosku do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy, ponieważ „jak oświadczył na rozprawie w dniu 18.07.2013r.- nie wiedział, że okres zatrudnienia w szczególnych warunkach będzie mu potrzebny do ubiegania się o świadczenie emerytalne/ wyjaśnienia informacyjne powoda B. F. na k-27 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 291§1kp roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia w którym roszczenie stało się wymagalne. A zatem samo roszczenie powoda o sprostowanie świadectwa otrzymanego w 1993 i w 1994r. pracy uległo 3 letniemu przedawnieniu . Zarzut przedawnienia został podniesiony przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew. Jednakże powód, B. F. na rozprawie w dniu 18.07.2013r. precyzując swoje żądanie domagał się sprostowania świadectwa pracy poprzez ustalenie, że w okresie od 18.09.1992r.do 1.10.1994r. będąc zatrudnionym u strony pozwanej na stanowisku montera pracował w warunkach szczególnych. W istocie zatem ,powód w niniejszej sprawie domagał się ustalenia, że w okresie od 18.09.1992r. do dnia 1.10.1994r. był zatrudniony u strony pozwanej w szczególnych warunkach na stanowisku montera. Sad Najwyższy w wyroku z dnia 2.06.2006r.I PK 250/05 OSNP 2007 nr.11-12 poz.156 wskazał, że roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy nie wyłącza interesu prawnego w ustaleniu rzeczywistej treści stosunku pracy/art.189 kpc/. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodziła,ponieważ powód nie dążył do usunięcia niezgodności treści zawartej z nim umowy o pracę z rzeczywistym rodzajem wykonywanej przez niego pracy w spornym okresie zaliczanej do rodzaju pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.Powód bowiem, był zatrudniony na stanowisku montera i taką pracę wykonywał. Nie zachodzi więc tu sprzeczność pomiędzy treścią zawartej umowy o pracę, a rzeczywistym rodzajem wykonywanej przez niego pracy w okresie spornym. Powodowi natomiast, w niniejszym sporze chodziło o ustalenie, że praca jaka wykonywała na stanowisku montera była zatrudnieniem w warunkach szczególnych. A zatem, okolicznością wymagającą wyjaśnienia w rozpatrywanej sprawie było ustalenie, czy powód B. F. występując z roszczeniem przeciwko zakładowi pracy o ustalenie wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach dla celów emerytalnych- miał interes prawny w rozumieniu art.189 k.p.c.

Zgodnie z art.189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Z przepisu tego wynika, że istnieją dwie przesłanki powództwa o ustalenie: interes prawny powoda w ustaleniu i ustalenie to powinno dotyczyć stosunku prawnego lub prawa, a nie okoliczności faktycznej. Interes prawny- jest to interes dotyczący szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych, a potrzeba ustalenia

praw i stosunków prawnych występuje tylko wówczas, gdy istnieje niepewność tego prawa lub stosunku prawnego zarówno z przyczyn faktycznych jak i prawnych. Istnienie interesu prawnego po stronie pracownika domagającego się ustalenia prawa lub stosunku prawnego w ramach stosunku pracy było przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego, który generalnie wskazywał na brak takiego interesu prawnego w sytuacjach, w których pracownikowi przysługuje już roszczenie o konkretne świadczenie. W przedmiotowej sprawie powód B. F. zarówno w pozwie jak i na rozprawie w dniu 18 lipca 2013r./k-27 akt/ przyznał, że ustalenie zatrudnienia w szczególnych warunkach w okresie od dnia 18.09.1992r. do dnia 1.10.1994r. jest mu potrzebne do uzyskania świadczenia emerytalnego. Sąd Najwyższy stwierdził, że roszczenie pracownika przeciwko zakładowi pracy o ustalenie wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach- dla celów ubezpieczeniowych- podlega oddaleniu z braku interesu prawnego/ uchwała SN z dnia 17.06.1987r. III PZP 19/87 OSNC 1988/10/132/. Postępowanie sądowe bowiem, o ustalenie w oparciu o art.189 k.p.c. nie może być środkiem do uzyskania dowodów, które miałyby być wykorzystane w postępowaniu emerytalno-administracyjnym/ vide: wyrok SN z 4..11.1971r. PR 344/71 OSNCP 1972/5/89/. Ponadto interes musi mieć charakter prawny- nie można więc żądać ustalenia stanu faktycznego lub faktu- jakim w niniejszej sprawie byłoby ustalenie charakteru wykonywanej pracy/ vide: wyrok SN z dn. 5.10.1982r. III CRN 244/82/. Wobec powyższego, w ocenie Sądu ,powód nie miał interesu prawnego w dochodzeniu przed Sądem ustalenia, iż w okresie od 18.09.1992r. do 1.10.1994r. pracował w warunkach szczególnych. Powód natomiast może swój interes prawny zrealizować w drodze powództwa o świadczenie emerytalne, co już raz czynił w 2011r. otrzymując decyzje odmowną. Pomimo pouczenia o możliwości wniesienia odwołania do właściwego Sądu- nie skorzystał z przysługującej mu drogi odwoławczej. Inaczej mówiąc postępowanie o ustalenie nie może być środkiem do uzyskania dowodów, które miałyby być wykorzystane w innych postępowaniach. A zatem zdaniem Sadu, powód nie miał interesu prawnego w dochodzeniu ustalenia faktu pracy w szczególnych warunkach w celu uzyskania świadczenia emerytalnego .

Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego na podstawie art.102k.p.c. z uwagi na to, że powód nigdzie nie pracuje, jest zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy jako bezrobotny bez prawa do zasiłku/ oświadczenie powoda na k-27 akt/.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.